

De laatste envelop

maureen johnson

**Bestsellerauteur
van 13 enveloppen &
1 rugzak**

Proloog

Het was weer dat moment van de dag. Het moment om naar de vraag te staren, die twee zwarte regels op een verder lege bladzijde.

Vraag: Beschrijf een ervaring die je leven heeft veranderd. Wat is er gebeurd, en wat heb je ervan geleerd? (duizend woorden)

Dit was het meest algemene opstel dat je voor je aanmelding bij een universiteit moest schrijven, het opstel waar de minste research voor nodig was. Alle andere stappen had Ginny inmiddels doorlopen: vragen om een kopie van haar cijferlijst, smeken om aanbevelingsbrieven, een toelatingsexamen in twee delen, één topklasexamen, vier opstellen over verschillende onderwerpen. Dit opstel was het allerlaatste wat ze moest doen. De afgelopen drie dagen had ze elke dag het document geopend en naar de vraag gestaard. Elke dag begon ze een antwoord te typen, dat ze vervolgens weer wiste.

Ze ademde diep in en begon te typen.

Afgelopen mei is mijn tante Peg overleden. Tenminste, toen ontdekten we het. Ze had het land twee jaar eerder verlaten, en we wisten niet precies waar ze was. Maar toen kregen we een telefoontje van een man uit Engeland die ons vertelde dat ze aan een hersentumor was overleden. Een paar weken later kreeg ik een pakketje met dertien blauwe enveloppen erin...

Hoe moest ze in vredesnaam uitleggen wat er die zomer was gebeurd? Op een dag waren er dertien blauwe envelopjes met daarin vreemde en heel specifieke instructies van haar tante bezorgd, waarop Ginny – die nog nooit ergens naartoe was geweest of iets had ondernomen – opeens in het vliegtuig naar Londen zat. Van daaruit was ze naar Parijs, Rome, Amsterdam, Edinburgh en Kopenhagen geweest, en vervolgens per trein dwars door Duitsland heen gereisd en met een langzame veerboot helemaal naar Griekenland gegaan. Onderweg had ze kennism gemaakt met een verzameling stenen maagden, ingebroken in een kerkhof, iemand door Brick Lane achtervolgd, was ze tijdelijk geadopteerd door een merkwaardig gezin, volledig geadopteerd door een groepje Australiërs, had ze haar toneeldebuut gemaakt door in Kopenhagen een liedje van ABBA te zingen, had een beroemde kunstenaar op haar huid getekend...

Het was nogal moeilijk om dat voor een toelatingscommissie samen te vatten in duizend hapklare woorden.

Ze keek naar de kalender die ze voor zichzelf had gemaakt van Post-its en die aan de muur naast haar bureau hing. Op het briefje voor vandaag stond: ZONDAG 12 DECEMBER: OPSTEL AFMAKEN!!!! NEE, ECHT, DEZE KEER HET OPSTEL HELEMAAL AFMAKEN!!!! En een eindje verderop stond de inleverdatum: 5 januari. Ze haalde het van de muur en gooide het in de prullenbak. Kop dicht, briefje. Ze was niet van plan bevelen aan te nemen van iets waar een lijmrand aan zat.

Ginny legde haar voeten op de rand van het bureau en kantelde haar stoel naar achteren. Ze had altijd gedacht dat het spannend zou zijn om naar de universiteit te gaan. Uit huis gaan, heel veel nieuwe mensen ontmoeten, nieuwe dingen leren, wat fouten maken... De gedachte daaraan had haar tijdens de middelbare school staande gehouden. Maar na de afgelopen zomer leek de universiteit niet meer zo'n avontuur. Loom bekeek ze de websites van de universiteiten waarvoor ze zich wilde aanmelden. Allemaal probeerden ze haar een toekomst te verkopen zoals de make-upindustrie zou proberen mascara aan

haar te slijten ('Langere, volle wimpers! Nieuwe formule! Kijk!' *Close-up van onnatuurlijk lange wimpers met een dikke laag troep erop*), of een dieetproduct ('Ik ben 15 kilo afgevallen!' *Beeld van een slanke vrouw die in een jurkje een pirouette maakt naast een foto van haar vroegere, dikkere ik*).

Om te beginnen waren de foto's allemaal hetzelfde. Daar had je de foto met de glimlachende, zorgvuldig samengestelde groep die in het zonlicht over een door bomen geflankeerd pad liep. De close-up van de persoon achter de microscoop en de wijze docent die over zijn schouder meekeek. Daar had je de foto van de juichende mensen in allemaal dezelfde shirtjes bij een basketbal- of American football-wedstrijd. Het leek wel of er een checklist was waar alle universiteiten zich aan moesten houden. 'Hebben we de foto al van de "docent die naar een schoolbord vol vergelijkingen wijst"? Hebben we "lokaal vol glimlachende, geïnteresseerde studenten die in het luchtledige staren"?' Maar de clichés waren nog het ergst. Het was altijd iets in de trant van: 'Wij geven jou de sleutels van de deur naar het succes.'

Ze zette de voorste poten van haar stoel weer op de grond en haalde de lege pagina en de vraag weer naar voren.

De brieven werden afgelopen mei bezorgd...

...en werden een paar weken later prompt gestolen door een stel jongens op het strand.

Tja. Dat was het andere probleem met dit opstel: het afschuwelijke einde. In augustus stond ze op het Griekse eiland Korfu op een schitterend wit strand. De enige envelop die ze nog moest openen was de allerlaatste, en ze had besloten dat te doen zodra ze even had gezwommen. Ze had net 24 uur op een veerboot gezeten en op het dek zitten bakken in de zon... en het water hier was echt fantastisch mooi. Haar vriendin Carrie besloot naakt te gaan zwemmen. Ginny ging met haar kleren aan het warme, heldere water van de Egeïsche Zee in. Hun rugzakken

lieten ze achter bij hun drie vrienden, die tijdens de wacht in slaap vielen.

Hoog boven hen, op de witte rotsen die uitkeken over het water, bleven twee jongens op een scooter even staan om het tafereel te bestuderen. Ginny dobberde op de golven en keek naar de plek waar de oceaan de lucht leek te raken. Ze herinnerde zich dat Carrie begon te schreeuwen en gillen. Ze herinnerde zich dat ze over een stel rotsen was geklauterd en Carrie had gezien, die met alleen een handdoek om zich heen in het rond sprong en huilend zei dat de tassen weg waren. Ginny keek op en zag de scooter wegscheuren, terug het ruwe pad op, terug naar de weg boven op de kliffen. En dat was het dan. Brief nummer dertien was zomaar uit haar leven weggerukt door een stel kruimeldieven die haar waardeloze rugzak wilden hebben.

Wat ze daarvan had geleerd? Dat je het belangrijkste stukje papier van je hele leven niet in een rugzak op het strand moest laten liggen terwijl jij in de Egeïsche Zee ging zwemmen. Zo, universiteit, daar kun je het mee doen!

Haar blik dwaalde af van het opstel naar het rode lichtje in de hoek van haar beeldscherm. Het lichtje dat Keith symboliseerde.

Keith was de toneelspeler annex -schrijver die ze had ontmoet toen ze de aanwijzingen in haar derde brief opvolgde, waarin haar werd opgedragen vijfhonderd pond te schenken aan een arme kunstenaar. Ze was in de kelder van Goldsmiths College op Keiths toneelstuk gestuit en had alle kaartjes van alle voorstellingen opgekocht, waardoor hij de eerste was geworden die ooit het piepkleine studententheaterje waarin hij werkte had uitverkocht (en ze er tegelijkertijd per ongeluk voor had gezorgd dat niemand zijn stuk ooit zou zien). Hij was intens, ontzettend grappig, bizar zelfverzekerd, knap... als je tenminste van sjofele, arme, Londense kunststudenten hield. Maar het meest mysterieuze van alles was dat hij haar fascinerend vond. Hij noemde haar zijn 'gekke meid'.

Laat één ding heel duidelijk zijn – en ze hielp zichzelf dage-

lijks aan dit feit herinneren: Keith was niet haar vriendje. Ze hadden ‘zo’n beetje iets’. Daar hadden ze het bij gelaten, met precies die woorden. Hun relatie was onduidelijk, en dat was zalig en frustrerend tegelijk: ze flirtten aan één stuk door, maar het werd nooit echte verkering. Toen Ginny pas terug was in Amerika hadden ze elke dag contact. Het tijdsverschil maakte het lastig – het was bij hem vijf uur later dan bij haar – maar het lukte hen toch altijd.

Rond Thanksgiving was hij aangenomen voor een of andere voorstelling, en omdat hij nu naast school ook nog eens repetities had, kon hij veel minder tijd op internet doorbrengen. De afgelopen paar weken was Ginny elke avond achter haar computer gaan zitten wachten tot dat rode lampje groen zou worden ten teken dat hij online was. Het was inmiddels halfacht, en dat betekende dat het in Londen halfeen ’s nachts was. Dit zou waarschijnlijk zo’n avond worden waarop hij helemaal niet online zou komen. Ze had een hekel aan zulke avonden.

Ze controleerde haar e-mail maar eens. Er waren meerdere berichten, maar één sprong er meteen in het oog: het was van iemand met het e-mailadres `oliver273@easymail.co.uk`. Iemand anders uit Engeland probeerde haar te bereiken, iemand die ze niet kende. Ze opende het mailtje.

Wat ze zag was een plaatje. Een grote, blauwe rechthoek die het hele scherm vulde. Het duurde even voor het tot haar doordrong dat het een scan was van een blauw velletje papier, beschreven in een zeer vertrouwd handschrift. Vervolgens duurde het bijna een volle minuut voordat ze echt begreep waar ze naar zat te kijken.

Nr. 13
Lieve Ginny,

Ik wil je iets vertellen over de stemmingsbel. De stemmingsbel zal je veel duidelijk maken over Engeland. Je vindt het toch leuk om nieuwe dingen te leren over Engeland, of niet? Natuurlijk wel.

Zie je, als er in het Parlement ergens over wordt gestemd, roepen de aanwezigen 'ja' of 'nee'. De Speaker zegt dan: 'Ik denk dat de ja-zeggERS in de meerderheid zijn', of: 'Ik denk dat de nee-zeggERS in de meerderheid zijn', afhankelijk van welk kamp er op dat moment het hardste schreeuwt. Soms kan echter niet worden vastgesteld welk kamp heeft gewonnen, en dan moet er stemming door opstaan worden gehouden. Het betekent precies wat je zou verwachten: je staat op en gaat aan de ja-kant of aan de nee-kant staan, zodat er een telling kan worden gehouden. Dat heeft iets schattigs, iets kleuterschoolachtigs, vind je niet?

Om op dat kleuterschoolthema voort te borduren... soms zijn leden van het Parlement net even pauze aan het houden op het moment dat er wordt gestemd. Alleen zitten ze dan niet in de zandbak, maar meestal in het café. Daarom zijn plaatselijke parlamentscafés soms uitgerust met een stemmingsbel, die rinkelt als er gestemd moet worden. Als die bel gaat, haasten de parlamentsleden zich terug om aan de ja- of nee-kant te gaan staan.

Vandaag rinkelt de stemmingsbel voor jou, Gin.

Naar aanleiding van de voorgaande twaalf enveloppen heb je een heleboel gedaan, als je tenminste alles hebt afgerond wat erin stond. Voor hetzelfde geld heb je de brieven in New Jersey op de bank zitten lezen. Maar ik vertrouw je. Ik denk dat je precies bent waar je volgens mijn aanwijzingen zou moeten zijn: op een veerboot ergens bij de Griekse eilanden.

Als je echt zou willen, zou je nu naar huis kunnen gaan. Misschien heb je er genoeg van. Of...

...of je zou terug kunnen gaan. Terug naar de plek waar je bent begonnen. Terug naar Londen.

Wil je verdergaan? Ping-ping. Ja of nee?

Ik zal eerlijk tegen je zijn: vanaf dit punt wordt het allemaal een beetje bizar. Als je er geen zin meer in hebt, stop er dan mee. Neem het aan van iemand die weet hoe het is: als je er behoefte aan hebt om naar huis te gaan, luister dan naar die behoefte, respecteer hem.

Denk er op het strand maar even over na, Gin. Als je besluit verder te gaan, kun je de volgende bladzijde erbij pakken en...

Op dat punt hield de brief op. Onderaan, onder de afbeelding, stond een kort berichtje.

Sorry dat ik de brief hier onderbreek. Jij kent mij niet, en ik ken jou niet. Zoals je ziet ben ik in het bezit van een brief (of liever: een reeks brieven) die kennelijk van jou zijn. Maar aangezien die laatste brief zeer belangrijke informatie bevat, wil ik eerst zeker weten dat ik de goede Virginia Blackstone voor me heb. Als jij denkt dat deze brief voor jou bedoeld is, laat het me dan

weten. Mijn naam is Oliver en ik woon in Londen. Je kunt me op dit mailadres bereiken.

Even deed ze niets. Ze verroerde zich niet. Zei niets. Ze wachtte tot de informatie was bezonken. Dit was een bladzijde van de laatste brief. Dit was een onafgemaakte taak. Dit was een bericht van het universum dat ze meteen terug moest naar Engeland om af te maken waaraan ze was begonnen. Dit was het lot. Dit waren haar hersens die op volle toeren begonnen te draaien.

De oude Ginny had nog nooit gereisd en kende niemand in Engeland. De oude Ginny zou nadenken, plannen maken, voorzichtig zijn. Maar de nieuwe Ginny had behoefte aan afleiding, en een reden om langs te gaan bij haar zo'n-beetje-iets-vriendje... en ze kende iemand die wist hoe hij onwaarschijnlijke dingen kon laten gebeuren.

Ze stond op en ging haar koffer inpakken.

Waanbeelden van Londen

Ginny probeerde te verwerken wat ze zag. Ze dommelde af en toe in, dus de grens tussen droom en werkelijkheid was een tik-keltje vaag. Ze knipperde een paar keer met haar ogen en keek weer door het raampje naar buiten.

Nee. Dit was geen droom. Ze waren er echt. Twee reusachtige, opblaasbare sneeuwpoppen – zeker 15 meter hoog – zweefden twee verdiepingen boven haar hoofd en grijnsden neer op de straat onder hen. Grote, witte kerstmonsters, die als wolken in de lucht dreven. Het was onduidelijk of ze goed of kwaad in de zin hadden, of ze opstegen of neerdaalden. Ze waren net zo breed als de weg en blokkeerden het zicht op de hemel volledig.

Sprakeloos staarde ze ernaar.

‘Dat zijn de reuzensneeuwpoppen van Carnaby Street,’ legde haar oom Richard uit. ‘Feestelijk en verontrustend, precies zoals we het hier graag hebben. Kijk ze niet recht in de ogen.’

Ginny en Richard zaten in een zwarte taxi die langzaam door de straten van Londen reed. Ze sloegen af naar Regent Street, een ogenschijnlijk eindeloze rij grote en kleine winkels. De stoepen waren overvol, en de mensen liepen er zeker vijf tot tien rijen breed overheen. Er hingen lampjes aan de winkelgevels, hele watervallen in rood, zilver en blauw. Boven de straat was tussen de lantaarns een ingewikkeld patroon van lampjes en snoeren geweven, in de vorm van muzieknoden en sleeën. Het waas van vermoeidheid over Ginny’s ogen versterkte de fonkeling nog eens.

‘Waarschijnlijk hadden we deze route beter niet kunnen nemen,’ zei Richard, terwijl hij door het raampje naar de verkeersdrukte keek. ‘Maar ik vond dat je Oxford Street en Regent

Street moest zien tijdens de kerstdrukke. Ik raad je niet aan om nu ook echt te gaan winkelen. Vandaag is het al erg, maar morgen, op kerstavond... Het wordt een krankzinnige dag voor ons.'

Met 'ons' bedoelde hij Harrods, waar hij werkte. Harrods was de grootste, indrukwekkendste, bekendste winkel van Londen. Richard was hoofd van een afdeling die zich vooral met rijke, beroemde mensen bezighield. Hij was de man die alles moest regelen wanneer de koningin wilde komen winkelen, of wanneer tv-sterren of popmuzikanten of mensen van adel allerlei ingewikkelde mandjes vol onwaarschijnlijke spullen wilden laten bezorgen. Aangezien Kerstmis voor hem de drukste tijd van het jaar was, was het waarschijnlijk niet het ideale moment om zijn Amerikaanse nichtje op bezoek te krijgen, maar hij leek het niet erg te vinden. Toen ze hem had gebeld met de vraag of ze met Kerstmis bij hem mocht komen logeren, had hij meteen 'ja' gezegd.

Thuis in New Jersey waren de onderhandelingen iets minder soepel verlopen, maar ze had het benaderd met een zelfvertrouwen dat ze voorheen nooit had gehad. Ze wist hoe ze het moest brengen toen ze het idee aan haar ouders voorlegde: als ze naar Engeland ging, zou dat een zeer leerzame, horizonverbredende culturele ervaring zijn, en ze kon nog bij een familielid logeren ook. Dat was toch veel beter dan dat ze tijdens haar twee weken vakantie in Jersey maar een beetje rondhing? Eén telefoontje van Richard met zijn sussende toon van: maakt u zich geen zorgen, ik regel alles, en de zaak was beklonken. Het was allemaal een stuk gemakkelijker als je de hulp kon inschakelen van een betrouwbare volwassene met een chic accent.

Die zomer had Ginny pas tegen het eind van haar verblijf in Engeland ontdekt dat ze überhaupt een oom had, toen Richard onthulde dat hij en tante Peg vlak voor haar dood met elkaar waren getrouwd. Richard zag er helemaal niet uit als iemand van wie zij familie was: een lange Engelsman in een net pak die waarschijnlijk tot op de millimeter nauwkeurig wist hoe breed stropdassen, kragen en revers volgens de laatste mode dienden

te zijn. En tegelijkertijd was hij heel vriendelijk en relaxt, en merkwaardig verontschuldigd over van alles en nog wat. En knap met zijn zachte, donkere krullen, grote ogen en geweldige wenkbrauwen. Zelfs zijn inhammetjes versterkten de zachtaardigheid en openheid van zijn gezicht alleen maar.

‘Ik heb een echt “*roast dinner*” geregeld voor Kerstmis,’ ging hij verder. ‘Ik maak het niet zelf klaar. Dat zou voor alle betrokkenen een ramp worden.’

‘Roast dinner?’ herhaalde ze. De jetlag begon aan de randjes van haar gedachten te knabbelen, waardoor niets meer echt tot haar doordrong.

‘O, roast dinner... Dat is het allerleukste aan Kerstmis. Met de kalkoen, de aardappelen uit de oven, de worteltjes, dat ene spruitje, de enorme hoeveelheid jus...’

De taxichauffeur knikte met een ernstig, bedachtzaam gezicht mee op zijn woorden.

‘...maar goed, ik heb het hele menu op mijn werk besteld. Morgen neem ik het mee naar huis. Ze maken het heel lekker klaar op de etenswarenafdeling. En over een paar dagen heb ik een poosje vrij. Dan kunnen we wat vakantiedingen gaan doen. Zijn er bezienswaardigheden die je nog wilt bezoeken? De Tower of London, of... ik weet niet. Wil je een keer in het London Eye? Dat heb ik nog nooit gedaan. Ik kom nooit ergens waar toeristen naartoe zouden willen gaan, behalve in Harrods. Wil je naar Harrods? Zeg alsjeblieft “nee”. Je bent er toch al eens geweest. Maar als je ergens anders naartoe wilt...’

Ginny knikte tevreden. Naarmate ze verder naar het noordoosten reden, in de richting van Islington, herkende ze steeds meer. Daar was het metrostation Angel, daar was de straat met al die winkeltjes, het cafeetje op de hoek...

‘Hier is het, het tweede huis, met de zwarte deur.’ Richard had het tegen de chauffeur.

Ginny was weer in slaap gevallen, met haar gezicht tegen het raampje. Ze waren aangekomen bij het huis met de zes treden naar de voordeur, en de scheur in de vorm van een bliksem-schicht die dwars door het trapje heen liep. De plantenpotten

stonden er nog steeds, vol takjes en stoffige potgrond. Meteen wilde ze haar portemonnee pakken, maar Richard was haar voor en hield de chauffeur een paar briefjes van twintig pond voor.

Zodra ze de auto uit stapte, kwam ze met een schok weer bij haar positieven. Het was niet veel kouder dan thuis, dat niet, maar het was waterkoud. In Richards huis hing nog steeds die merkwaardig nietszeggende sfeer, alsof het was ingericht door een kantoormeubelzaak. De eenvoudige grenen meubels, de dunne, zakelijke vloerbedekking. Er stond een grote, nieuwe televisie, maar dat was in de woonkamer het enige wat in het oog sprong. Het voelde aan als een huis dat wachtte tot de bewoner zou thuiskomen. Er hing geen kerstversiering.

In de keuken was het een beetje een chaos: bakjes waar afhaalmaaltijden in gezeten hadden, flessen die op het aanrecht stonden te wachten om naar de glasbak te worden gebracht, stapels tassen boven op de afvalbak. Alles wees erop dat hier een man alleen woonde, die al wekenlang non-stop aan het rennen en vliegen was.

‘Ik moet weer aan het werk,’ zei hij. ‘Sorry, maar je zult de rest van de dag alleen zijn. Hier is de sleutel. Je weet vast nog wel dat de vierkante voor het bovenste slot is. Een echte Harrods-sleutelhanger, geniet ervan. En er is genoeg te eten...’

Hij maakte een weids gebaar naar de keuken. Ginny ving de zilveren glans op van een trouwring aan zijn linkerhand. Toen ze hem voor het eerst ontmoette had ze finaal over die ring heen gekeken. Jemig, wat was ze tijdens haar eerste bezoek aan Londen toch naïef geweest.

‘Ik red me wel,’ zei ze. ‘Erewoord. Sorry dat ik je kom lastigvallen terwijl je het zo druk hebt.’

‘Hoeft niet. Ik ben om een uur of acht terug. Misschien wordt het negen uur... maar ik mik op acht uur.’

Zodra hij weg was, sleepte Ginny haar koffer de trap op. Het was geen elegante onderneming, want het ding hotste en botste naar boven en sloeg een paar keer tegen de muur. De deur van haar kamer – de kamer van tante Peg – stond al voor

haar open. Het zou altijd vreemd blijven om deze kamer binnen te gaan. De roze wanden hadden een vreemde gloed in het bleke ochtendlicht. De glans van de wikkels en andere rommel die tante Peg als een collage op de muren had geplakt vormden een scherp contrast met een reproductie op posterformaat van *Bar in de Folies-Bergère*, het lievelingsschilderij van tante Peg. Richard had een stapeltje handdoeken en extra dekens op de patchworksprei gelegd die tante Peg had gemaakt.

Ginny zette de koffer onder het raam en ging met haar rug tegen het bed op de grond zitten kijken naar de muren en het plafond, om alles tot haar door te laten dringen. Er waren twee dingen die ze moest regelen terwijl ze hier was. Het Ene Ding: de brief ophalen. Dat was allemaal geregeld. Ze had morgen om twee uur met Oliver afgesproken in een koffiezaakje, en dan zou hij haar de brief overhandigen.

En dat betekende dat ze vandaag Het Andere Ding moest doen.

In de twee weken waarin ze voorbereidingen voor deze reis had getroffen, was Keith steeds minder vaak online geweest. Hun gesprekken, als ze die hadden, waren kort. Normaal gesproken zou ze daar heel verdrietig om zijn geweest, maar aangezien ze toch naar Engeland zou gaan, had ze besloten daarmee haar voordeel te doen. Wat Keith het leukst leek te vinden aan haar, was dat ze soms gewoon uit het niets opdook met een of ander hoogst onwaarschijnlijk verhaal. Dus had ze hem niet verteld dat ze zou komen. Vandaag zou ze gewoon zomaar bij hem op de stoep staan.

Dat was een actie waarvoor ze het een en ander moest voorbereiden. Met wat creatieve vragen was ze erachter gekomen dat hij vanmiddag thuis zou zijn. De timing was goed. Ook had ze de juiste rekvisieten meegenomen. Ze reikte naar haar koffer en maakte de rits open. Haar favoriete kledingsetje lag bovenop: een nieuw zwart jurkje met witte stippen. Met haar nieuwe zwarte laarzen en zilverachtige panty was het verreweg de mooiste outfit die ze ooit had gehad.

Tijd om te douchen, wat een worsteling met de douchekop

in de badkamer betekende. In de zomer had ze meer dan eens per ongeluk het plafond nat gesproeid met dat ding. Richard had alle toiletartikelen bewaard die Ginny tijdens haar laatste bezoek had gekocht, en ze op een leeg schapje in de badkamer neergezet. Eén snelle, niet al te ernstige afspoelbeurt van zichzelf en de badkamer later (een hele verbetering ten opzichte van haar oorspronkelijke techniek) was het tijd om haar kleren aan te trekken. Ze zorgde ervoor dat het naadje van haar panty perfect recht langs haar tenen liep (een detail dat ze vaak verwaarloosde). Toen de laarzen. Ze bestudeerde het eindproduct in de spiegel. Het was... mooi. Ze zag er mooi uit. Niet als een toerist. Niet als iemand die te erg haar best deed. Ze zag eruit als zichzelf... zij het misschien iets chiquer gekleed dan normaal.

Nog even een snelle blik op haar kapsel. Toen ze in augustus was teruggekomen uit Engeland had ze zin gehad om iets aan zichzelf te veranderen. Al haar hele leven had ze lang haar, en tachtig procent van de tijd droeg ze het in vlechten. Die vlechten waren haar handelsmerk geworden, maar dat handelsmerk voelde nu erg afgezaagd aan. In een opwelling had ze er 10 centimeter van afgeknipt en het donker kastanjebruin geverfd. Iedereen vond dat het haar prachtig stond, maar zelf was ze er nog steeds niet aan gewend. Ze greep telkens naast haar haar, verwachtte dat het langer was, dat het in de weg zou gaan zitten wanneer er veel wind stond, dat het er nog zou zijn om aan te draaien en om haar vinger te wikkelen als ze nerveus was. Maar het had wel een mooie, diepe glans. Het stond... volwassen.

Er was nog één ding dat ze uit de koffer moest halen: een cadeautje in rood inpakpapier. Ze bekeek het zorgvuldig om te controleren dat het papier nergens gescheurd was. Het was lastig geweest om dit cadeautje uit te kiezen. Het moest betekenis hebben, maar niet te veel. Het moest persoonlijk zijn, maar niet te persoonlijk. Ze had er lang en ingespannen naar gezocht, en uiteindelijk had ze het gevonden.

In de zomer was Keith haar in Parijs komen opzoeken. Ze hadden één keer gezoend. Dat was gebeurd op een kerkhof, op

een stenen monument in de vorm van een opengeslagen exemplaar van *Romeo en Julia*. Exemplaren van *Romeo en Julia* waren gemakkelijk te vinden, maar de editie die zij had gevonden was een antieke, uit 1905. Er zat een blauwe leren kaft omheen en hij was geïllustreerd in glasheldere kleuren, met goudkleurige schutbladen. Het was typisch iets wat je aan een theaterstudent kon geven, gewoon omdat het leuk was voor een theaterstudent om zoiets te hebben. En het was ook typisch iets wat je aan iemand kon geven als aandenken aan jullie eerste zoen.

Het inpakpapier had de reis zonder kleerscheuren doorstaan. Ze deed het pakje in een plastic tas om het tegen eventuele regen te beschermen, stopte het in haar schoudertas en pakte haar jas en sleutels. Het was tijd om voor de tweede keer Keiths leven binnen te stappen. Deze keer was ze erop voorbereid.

www.defonteinmeidenboeken.nl

Oorspronkelijke titel: *The Last Little Blue Envelope*

Verschenen bij HarperCollins Publishers

© 2011 Maureen Johnson

Voor deze uitgave:

© 2011 Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling: Sandra van de Ven

Omslagafbeelding: iStockphoto, © Jason Lugo

Omslagontwerp: Hans Gordijn

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 2959 9

NUR 284, 285